

räägi meie siin ka midagi muud, kuid ütleme, et ta siis ilus kuuetekümne aastane piiga oli, kui meie jutt algas. Aga tema isa Dr. Mets, see oli mees, kes oma haruldaste wiiside ja kombede poolest ümberringis niisama tuttav oli, kui tema tarkus ja teaduse armastamine ning wanawara korjamine. Dr. Mets oli Metsa talust pärit ning oli poisikena agar mees olnud ning kodust ära jooksnud. Jooksit poisike oli Tartus ühel wanalbasel proual nii meele pärast olnud, et ta tema kasvatamise oma hoolets wõtnud ja tema põgenemise asja mõisa herraga ära seletanud. Weike Mets õppis ja tudeeris ning tudeeris kui mees ja — tudeeritud meheks ta wiimaks saigi. Tema oli wanu keeli ja kunstide lugu tudeeritud ning sai wiimaks selles teaduses doktoriks. Ning niisugusena doktorina oli ta oma elu aeg teadusliste seltside ja kroonu kulu peal ümber reisinud ning museumite tarwis koftu wedanud ja ostnud ning ostinud, mis aga weel wõimalik olnud. Selle juures oli ta imelikult wana wara sõbraks saanud. Kui ta mõne wana rahakese wõi ennemuistese pandlekese maast leidis, siis andis ta neile kümme korda suud. Tõi mõni talumees talle wana roostetanud nua terakese wõi mõõga pidemekese, siis langes Dr. Mets talle kaela ümber ja nuttis rõõmu pärast nagu laps. Kui ta mõnikord pahane ja pahur oli ning silma kulnud kortsu kiskus, siis ei julgenud ta kena tütar Marigi tema ligi tulla. Toodi talle aga siis mõni wana roostetanud ja ära pubenenud raudnael wõi nõõp kätte, nõh siis läks ta süda ja suu nagu lilli õis sooja wihma järele

lahti ning Dr. Mets ei leidnud sõnu küllalt toojale ja Marile ära seletada, kuidas see hapnik end raua peale heitnud ja oxyd'i wõi rooste sünnitanud ning kuidas see oxyd kui hirmus wana wõra rööwel juba mitu tubat metallist kaju maa pealt ära häwitanud, kes oleks wõinud wana aja kultuurast määratu tähtsaid sõnumid tuua.

Dr. Mets oli juba wana mees ning sai head paiufest ning oli oma kodumaa linna elama asunud. Siin oli tema ainuke töö üksgi jälle wana wara korjamine ja arendamine. Oli talle oma kogude jälle walmis, siis saatis ta tema kas Peeterburi wõi Tartu wõi ka mõne wälja maa museumisse ja tema nime lueti arutihiti suuremates Euroopa ajalehtedes. See wiimne asi ei olnud Dr. Mets'ile sugugi meelt wasta ja iseäranis weel sellepärast, et see tema tähtsust linna pesakese elanikude silmis märka tõstis, nii et need juba kaugel mütsi maha wõtsiwad, kui wana Mets tuli. Mets oli Mäe mõisa Jaaniga noorel põlwele seltsis karjas käinud ning mehed oliwad ikka weel tuttawad, sest see siis ka tuli, et Kaarel ja Mari tuttawad oliwad ning selle tutwuse pärast üksteist ka sagedamalt nägiwad, kui noorel mehel ja neil seda just tarwis oleks olnud. Saame näha, mis sest wälja tuleb. — —

Täna on Jaanipäewa õhtu kääs. Oh sina armas, kallid, kaunis Jaanipäewa õhtu! Kelle süda ei hüppaks sind nimetates ja pühitsetes rõõmu pärast! Wanad raugud waatawad sinu peale mõeldes kaugele noore põlwe sisse tagasi ning näewad